לא עונש קולקטיבי

גם אני, כמו נשים רבות אחרות, קיבלתי „הוראה מפורשת" מבעלי לא לעצור לטרמפיסטים העומדים בצדי הדרכים. כשניסיתי להתווכח נאמר לי לא לשחק את תפקיד הגיבורה על חשבון המישפחה, ולא לעשות את עצמי מכינה את נפש האדם העומד בכביש.

מהיום שהתיישבתי מאחורי ההגה אני לוקחת טרמפיסטים. לא כגיבורה, לא כעשירה בעלת רכב, המרחמת על מיסכנים, לא כהרפתקנית המייחלת להיכרויות חדשות, לא כמשועממת שרוצה שיחה בזמן הנסיעה. אני לוקחת טרמפיסטים, כי כך צריך להיות, כי גם אותי לקחו הרבה מאוד אנשים בעלי רכב כשאני הייתי צעירה ועמדתי בצידי כבישים. אין שום סיבה שאני אסע בנוחיות במכונית וחייל או חיילת או תלמיד־תיכון או סטודנט לא יגיע הביתה מהר ובביטחון. להשאיר איש בכביש, מבייש אותי.

מאות אנשים אספתי במכונית שלי במשך השנים. מעולם אף אחד מהם לא פגע בי, מעולם לא גנבו לי משהו מתוך הרכב. אומנם היו כמה ששכחו להגיד תודה כשירדו מהמכונית (הרבה פעמים ליד הבית שלהם ממש) אבל היו אחרים אסירי־תודה, שהיה תענוג לעשות סיבוב נוסף כדי להביאם הביתה.

נכון שהתקיפות האחרונות מזעזעות. נכון שלקחת טרמפיסט, שאחר־כך מוציא סכין ורוצה להרוג, זה מפחיד עד מוות וגם מעליב ונכון שהיו כבר כמה וכמה מיקרים כאלה.

ובכל זאת, הנאורים בינינו (או לפחות אלה שחושבים את עצמם לכאלה) צועקים כבר שנים נגד עונשים קולקטיביים. לא לקחת חייל או סטודנטית משולי הכביש זה להעניש אותם בגלל מטורף אחד שעשה מעשה נורא.

השבוע לקחתי שני טרמפיסטים. אחד מהם אספתי ב־9 בערב, והוא לא נראה כמו פרופסור מאוניברסיטה בשטוקהולם. כשנכנס למכונית, פחדתי, אבל כשירד ממנה ואמר תודה ולילה טוב, יכולתי להסתכל בראי של המכונית ולחייך. זה שווה.

פינת בן־יהודה

חשבתם כבר שהאקדמיה שכחה אותנו? תשכחו מזה. הנה, רק השבוע הגיע מיכתבו של המזכיר המדעי של האקדמיה, הד"ר יגאל ינאי, בו הוא מבקש להזכיר לנו (הכותבים) ולכם (הקוראים) מה זה מסך, מה זה מירקע, מהו צג ומה מצג.

רשות־הדיבור לאקדמיה ולפרסומיה בענייני־לשון:

● מסך הוא וילון, לוט, יריעת אריג המכסה (!) דבר. שימושו למחיצה, להאפלה, להסתרה (!); למשל — בחזית הבימה בתיאטרון או בקולנוע. כדי להסתיר את התפאורות מעיני הצופים (עד שיתרומם). רק בעלות המסך, או בהפשלתו לצדדים, נחשף המראה: במה למשחק או מרקע להקרנה.

● מרקע הוא בד או לוח וכדומה (ואף קיר לבן) המשמש רקע, ועליו מקרינים סרטי קולנוע, שקופיות, שקפים וכיוצא באלה, ואף שידורי טלוויזיה, במכשירים גדולים מאוד (להמוני בני אדם) ובמכשירים ביתיים.

באלו הביתיים, בטלוויזיה שבביתך ושבביתי, התמונות מוקרנות מבפנים, מתוך המכשיר, על גבי הזכוכית שבחזית השפופרת (או מנורת־) המרקע, הקרויה בפי העם, בטעות, „מנורת המסך".

● צג וכן מצג הוא התקן אלקטרוני, חלק במכשיר כגון ראדאר, מסוף־מחשב, אוסצילו־סקופ, שעון סיפרתי, מקלטי רדיו חדשניים, מאזניים סיפרתיים, וחלק זה מציג מידע חזותי לעינו של המסתכל.

ויש אנשי מקצוע, ורבים בעקבותיהם, שהחלו להבחין בין ההתקן, המכשיר, ובין התצוגה שהוא מפיק, ולפיהם צג הוא המכשיר, הכלי, ולעומתו מצג הוא התוצאה, התמונה. ההצגה הנראית על פני הצג. ויש להם על מה שיסמכו, כגון: כשראינו מצג שווא הן בבית המשפט, הן על גבי הצג.

קורא יקר מאוד

לקבל מיכתבי־תודה מקוראים זה תמיד תענוג גדול מאוד. אבל לקבל מיכתב בתוספת שני מתכונים וצינצנת־ריבה תוצרת־בית, זה חידוש גדול ונפלא אפילו בשבילי, ווה בריוק מה שקרה לי בשבוע שעבר.

שולח כל הדברים הטובים הללו היה אמנון אריאלי, בעל אחד ממישרדי־הפירסום הגדולים והותיקים בארץ, והעובדה שאיש כזה עסוק מוצא זמן לקרוא את המתכונים שלי ואף לבשל אותם, היא מחמאה שלא צריך יותר גדולה ממנה.

מהמיכתב הסתבר לי שאמנון אריאלי נכנס למיטבח ביתו בשבת בשש בבוקר ומתחיל לעשות נסיונות. על שניים מן הנסיונות המוצלחים האלה הוא כתב לי ואף שלח דוגמה (בגודל טיבעי) של ריבת־קומקואט.

טילפנתי כדי להודות לאיש (שמעולם אל פגשתי) ואז קיבלתי הזמנה לבוא לביתו לקטוף קומקואטים בחצרו. צילמתי את אמנון אריאלי ליד עץ הקומקואט ובמטבחו, כדי שתאמינו שכל זה אמת.

ועכשיו, הנה אחד המתכונים שכבר נוסו בביתי והצליחו מעל המשוער.

ריבת קומקואט (תפוזים ננסיים)

המיצרכים הדרושים: קילו ורבע תפוזי קומקואט, קילו סוכר, מיץ מתפוז אחד ולימון אחד.

אופן ההכנה: משרים את התפוזונים במים למשך הלילה (לסילוק המרירות). מכניסים לתוך סיר את הסוכר והמיץ. עד שהסוכר נמס, חותכים את התפוזונים לפרוסות ומכניסים אותם לתוך הסיר. מביאים לכמעט רתיחה וממשיכים לבשל על אש קטנה כשעה וחצי. מדי פעם נותנים בחישה הגונה בעזרת כף־עץ. כדי לדעת אם הריבה מוכנה, מוציאים טיפה מהנוזל ושמים על השיש. נוגעים באצבע: אם הנוזל צמיגי — הריבה מוכנה.

שני קיצורי דרך לעצלנים במיוחד: במקום להשרות את הקומקואטים ללילה שלם במים, אפשר לשפוך עליהם מים רותחים ולחכות עד שהמים יתקררו ואז לשפוך אותם ושוב מים רותחים. כל העסק לוקח חצי שעה. מי שמתעצל לחתוך כל תפוזון לפרוסות, יכול להכניס את כולם ביחד למעבד־מזון ולעשות זזזזז אחד.

לילדות בלבד

כבר שמעתי לא פעם תלונות על כי בענייני ילדים אני כותבת רק להורים של בנים. אני כותבת על בעיות של בנים, מספרת על בנים, מציעה מתנות לבנים וכו' וכו'. אני לא מבינה מה לא בסדר כאן. אילו רצה אלוהים שאכתוב גם על בנות ולבנות, היה בטח מסדר לי איזו ילדה יפה ועדינת־מראה, ובעזרתה היה ביתי מלא בבובות במקום במחשבים, מישחקים אלקטרוניים, מכוניות־מישטרה, טרקטורים, אקדחים, רובים, רובוטים, כדורגל, כדורסל, ושאר כלי־משחית.

התענוג הגדול ביותר בשבילי הוא לקנות מתנה לילדה (של מישהו אחר, כמובן) וכשאני צריכה מתנה כזאת אני נכנסת לחנות־צעצועים, מחלקת־בנות, ומבלה שם שעות. בפעם האחרונה קניתי משהו שנראה כמו ספר, אבל הוא מכיל דפים בודדים שעליהם מצויירות שמלות. את השמלות צריך לגזור ולהלביש אותן על בובה עשויה קרטון (שגם היא נמצאת בחבילה) בעזרת סירטי־נייר נדבקים.

כשהגעתי הביתה שאלו הבנים שלי מה זה,

ואני פתחתי את החבילה והראיתי להם. הם אמרו „אה, בובה ושמלות" והסתלקו מהחדר תוך הפגנת שיעמום. החבילה כבר היתה פתוחה ורק רציתי לראות איך השימלה נדבקת לבגד. גזרתי שימלה אחת והילבשתי אותה לבובה. אחר־כך רציתי רק לראות אם אפשר להלביש על השימלה גם מעיל, אז גזרתי את המעיל. להשלמת התמונה הכללית גזרתי רק עוד כובע קטן.

אחר־כך מצאתי כמה בגדים בלתי־צבועים שצריך לצבוע לבד, והחלטתי לצבוע רק אחד מהם. אחרי חצי שעה של מישחק היו כל הבגדים גזורים ולא נשאר לי מה לתת במתנה לילדה שעבורה קניתי.

הילדים שלי הסתכלו עליי בזילזול, בעלי אמר שאני לגמרי מטורפת, אבל כל זה לא היה איכפת לי. כל־כך נהניתי.

הבובה המגנטית, צעצועי בוקי, מחיר — 2.8 שקל, בכל חנויות־הצעצועים, מחלקת־בנות.

שבת מנוחה

לפני חודשיים בערך סיפרתי לכם על מישפחת אגוז, שבה הבעל אילן הוא נגר והאשה שלי, סתם מוכשרת.

הינה רעיון של שלי וביצוע של אילן וכל זה למען מניעת פיזור ובילגון הקאסטות (קלטות) בכל פינה בבית, כמו שראיתי בבתיהם של כמה מידידיי הטובים ביותר.

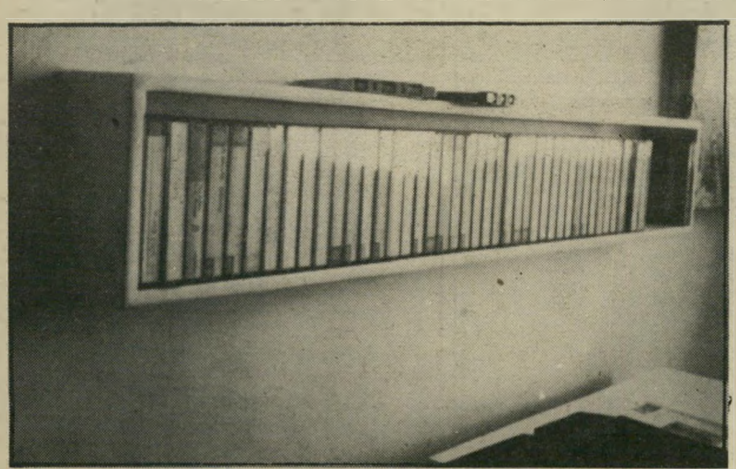

המדף הכפול נראה מספיק פשוט כדי שגבר ממוצע יעשה אותו בבית, בשבת לפני־הצהריים, למשל, והאשה תצבע אותו בצבע־שמן, באותו יום, אחרי־הצהריים. המידות, אגב, לפי מספר הקלטות שיש לכם בבית ומקום לעוד כמה שעות תהיינה. בהצלחה.